

Arrest

nr. 317 702 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

1. Over de gegevens van de zaak

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. U bent op (...) geboren in het dorp Sra Matha (district Dasht-e Archi, provincie Kunduz). U bent verloofd met A. (...), zij bevindt zich in het district Char Dara (provincie Kunduz). U hebt vier kinderen, zij verblijven bij uw zus R.B. (...) in het dorp Sayidan (district Char Dara, provincie Kunduz). In Afghanistan werkte u als dagarbeider.

In Sra Matha had u een buurman, T.M. (...). Hij had zijn dochter F. (...) aan Ah. (...), een lid van de taliban, beloofd toen zij zo'n 10 à 11 jaar oud was. T.M. (...) en zijn zoon behoren zelf ook tot de taliban. F. (...) wilde niet met Ah. (...) trouwen en kwam uw hulp vragen. Dat gebeurde ongeveer in 2006. U besloot samen met haar weg te vluchten naar de stad Kunduz. Na één nacht daar trokken jullie naar het dorp Badja Uru in het district Char Dara. Jullie verbleven er bij het gezin van uw overleden oom en zijn er na twintig dagen getrouwd. Het huwelijk werd voltrokken door de lokale moellah.

Intussen werd uw broer in Sra Matha in elkaar geslagen en werd uw huis vernield. Ze vroegen hem waar u was. Uw broer vluchtte uiteindelijk naar de stad Kunduz.

Omdat jullie gezocht werden in Char Dara vertrokken jullie er na een verblijf van ongeveer twee maanden. Jullie gingen vervolgens naar het dorp Mirza Naseri in Chel-e-Mazar, nabij de provinciehoofdstad Kunduz.

Daar woonden jullie anderhalf à twee jaar, tot u in de moskee ontdekte dat u gezocht werd. Daarop trokken jullie naar Dusaraka in het district Pul-e-Khumri van de provincie Baghlan. Daar woonde u ongeveer drie jaar. Jullie kregen te horen dat de familie van uw vrouw vrede wilde sluiten. Er werd opgeroepen tot een jirga om tot een vergelijk te komen, waarop jullie naar Kalegaw (district Kunduz, provincie Kunduz) verhuisden. Daar zou u uiteindelijk zes jaar wonen.

Twee en een half à drie jaar na uw verhuis naar Kalegaw werd u op straat gevolgd door twee gewapende mannen. U denkt dat zij u wilden doodschieten, maar u kon ontsnappen.

Ongeveer vijf jaar na jullie verhuis naar Kalegaw begon de jirga. U werd vertegenwoordigd door uw broer. T.M. (...) en zijn zoon eisten 1 miljoen Afghani en uw drie dochters van u, omdat u met F. (...) weggelopen was. Jullie noch de jirga gingen akkoord met het voorgestelde eisenpakket. Om die reden wilden de broer en vader van F. (...) jullie dood. De jirga kon niet anders dan daarmee akkoord gaan.

Ongeveer in 2016 kwamen T.M. (...) en zijn zoon op een dag naar jullie huis in Kalegaw. Uw vrouw werd er door hen vermoord. U kon wegvlugten maar werd tijdens het vluchten in uw been geraakt. U liet zich verzorgen in een apotheek. Toen u terugkwam hadden uw bureu uw vrouw begraven.

Na dat incident verbleef u nog zo'n 4 maanden in Afghanistan alvorens te vertrekken uit dat land. Zo'n drie jaar later – u verbleef onder meer lang in Turkije – kwam u in België aan. Hier diende u op 7 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming neer.

Uw kinderen leven nu ondergedoken en moeten regelmatig verhuizen. Tijdens een vorige verhuis brak uw zoontje zijn arm. Gebruik makend van een foto van u vragen de taliban in de regio rond naar de locatie van uw kinderen. Sinds uw vertrek is de situatie in Afghanistan veranderd, de taliban hebben er nu de volledige macht.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw eigen taskara als ook u die van uw vader en kinderen; een brief van uw broer en de dorpsouderen; een eigendomsakte van grond; twee foto's en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw geheime huwelijk met de dochter van een talib en de daaruit volgende problemen.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat uw verklaringen over uw vlucht met uw vrouw F. (...) geen aannemelijke indruk maken. En wel door volgende vaststellingen: u wist dat haar familie banden had met de taliban (CGVS I, p. 12, punt 122), u wist dat F. (...) aan een andere man beloofd was, u kende de gevolgen van weglopen met iemand anders zijn verloofde (CGVS I, p. 14, punt 138), u kende F. (...) amper (CGVS I, p. 14, punt 140) en de vorige keren dat zij naar jullie was gekomen hadden jullie haar telkens terug naar huis gestuurd (CGVS I, p. 12, punt 120). In dat kader komt het weinig aannemelijk over dat wanneer F. (...) opnieuw naar jullie huis komt, waar op dat moment ook uw moeder en schoonzus aanwezig zijn, met de mededeling dat ze het niet meer aankan en ze met u wil wegvlugten (CGVS II, p. 6, punt 45), u plots beslist, in paniek en zonder plan (CGVS I, p. 14, punt 144), om met haar weg te vluchten omdat u als Pashtun iemand die hulp vraagt niet kan weigeren (CGVS I, p. 14, punt 138). Zeker aangezien uw familie haar voordien steeds naar haar eigen familie terugstuurde, komen uw verklaringen over uw plotse vlucht met F. (...) allerminst overtuigend over. Dat u met F. (...) wegvlugtte is de aanleiding van al uw verdere problemen en dus uw asielmotieven. Dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over die vlucht zet meteen uw volledige verhaal op losse schroeven.

U legt daarnaast geen overtuigende verklaringen af over (de motieven voor) uw verschillende verhuizen. U hangt een verhaal op als moesten jullie blijven verhuizen om de familie van F. (...) te blijven ontvluchten (CGVS I, p. 15, punt 153-154). Daarover bevestigd slaagt u er echter nooit in dat aannemelijk te maken. U verbleef een tijdje in Badja Uru in Char Dara. Jullie vertrokken er omdat jullie er gezocht werden (CGVS II, p. 8, punt 71-72). Uw verklaringen over hoe u dat te weten kwam zijn niet echt eenduidig. U verklaart eerst dat jullie foto's afgedrukt en verspreid werden en u dat 'via de moskee' te weten bent gekomen (CGVS II, p. 8, punt 73). U stelt erna dat u de foto's niet zelf gezien hebt maar 'iemand anders' hoorde zeggen dat er 'via de moskee' naar u gezocht werd. Uiteindelijk stelt u dat u het via de kinderen uit de familie te weten kwam (CGVS II, p. 9, punt 77 en 79). Los van hoe u het precies te weten kwam dient te worden opgemerkt dat dit zich afspeelde in een dorp met tien à twaalf huizen en één moskee (CGVS II, p. 9, punt 81-82). Gevraagd waarom de taliban in zo'n klein dorp naar u komen vragen in de moskee (CGVS II, p. 9, punt 76) maar niet meteen door de moellah naar uw huis wordt doorverwezen, stelt u dat de moellah niet wist waar jullie zich

bevonden (CGVS II, p. 9, punt 85). Dat is – gezien de grootte van het dorp, gezien die moellah uw huwelijk voltrok en gezien u bij familie woonde – maar weinig aannemelijk. Uw volgende woonplaats was Chel-e-Mazar, in Kunduz. Daar stelt u vertrokken te zijn op de avond dat u zag dat uw foto's verspreid waren in de moskee (CGVS II, p. 10, punt 98). Gevraagd of u de foto's deze keer zelf gezien hebt, antwoordt u eerst bevestigend (CGVS II, p. 11, punt 101). Meteen daarna stelt u dat u uw eigen foto niet hebt zien hangen (CGVS II, p. 102). Vanzelfsprekend spreken die verklaringen elkaar tegen. Terwijl u zich waste voor het gebed waren mensen over u aan het spreken. Ze noemden uw naam en zeiden dat u gezocht werd. U stond dicht genoeg om hen bezig te horen en een of twee mannen stonden zich net als u te wassen. U beweert echter dat niemand u daar kende. Omdat u zelden naar de moskee ging bent u toen u dat hoorde meteen weggegaan (CGVS II, p. 11, punt 101-108). Het komt heel vreemd over dat mannen in de moskee bezig zijn over u en zeggen dat u gezocht wordt terwijl u er bij staat en er foto's van u in de moskee hangen, waarop u dan nog eens vertrekt nog voor het gebed. Volgens u leken er zelfs taliban tussen te staan (CGVS II, p. 11, punt 104). U slaagt er voor geen enkele van uw verhuizen in aannemelijk te maken dat ze gebeurden omdat u concrete aanwijzingen had dat men jullie op het spoor was. Dit ondermijnt verder uw bewering als zou u ten onrechte met F. (...) weggelopen en gehuwd zijn en daardoor problemen gekregen hebben.

Voorts legt u weinig overtuigende verklaringen af over (de redenen voor) uw verhuis naar Kalegaw. Jullie hadden net drie jaar in Dusaraka (Pul E Khumri, Baghlan) gewoond zonder daar concrete problemen te hebben gekend (CGVS II, p. 12, punt 111-117). Gevraagd waarom jullie daar vertrokken om in Kalegaw (Kunduz) te gaan wonen stelt u dat jullie vernomen hadden dat er een poging zou worden ondernomen om vrede te sluiten (CGVS II, p. 12, punt 118). U stelt wel dat de verhuis discreet moest gebeuren (CGVS II, p. 13, punt 121). Gevraagd waarom u na een periode van drie jaar zonder problemen toch een verhuis – terug naar Kunduz nota bene – riskeert, herhaalt u dat jullie vernomen hadden dat ze bereid waren om vredesonderhandelingen te houden (CGVS II, p. 13, punt 122). Dit weet allerminst te overtuigen. Dat u zelf niet mag deelnemen aan de jirga maar er toch een riskante verhuis voor onderneemt is zeer opvallend. Zeker gezien u net drie jaar op een plaats had doorgebracht waar u geen concrete problemen had gekend. U verhuist dan nog naar een plaats in de buurt van uw broer, die zelf wel deelneemt aan de jirga, en lijkt het de familie die naar u op zoek is op die manier net gemakkelijker te maken om u op te sporen. Die vaststellingen doen vragen rijzen. Dat u bent verhuisd voor de jirga maar deze pas vijf jaar na uw verhuis van start ging (CGVS II, p. 13, punt 125-129) maakt het geheel nog minder overtuigend.

Ook wat de jirga zelf betreft zijn uw verklaringen niet overtuigend. De jirga werd opgestart om het conflict tussen uw familie en de familie van T.M. (...) op te lossen. U verklaart tijdens uw eerste interview op het CGVS dat de tegenpartij, naast een som geld, drie meisjes van jullie eiste (CGVS I, p. 10, punt 105). U specificeert zelf niet spontaan welke meisjes bedoeld werden, maar stelt wel dat de tegenpartij heel jonge meisjes wilde (CGVS I, p. 16, punt 159). U stelt dat het normaal is dat er in dergelijke onderhandelingen meisjes worden gevraagd (CGVS I, p. 16, punt 161). Gevraagd welke meisjes jullie dan wel zouden moeten afgeven, uw eigen dochters of de dochters van uw broer, antwoordt u dat het in het algemeen drie meisjes van jullie familie moesten zijn (CGVS I, p. 16, punt 162). Echter, tijdens uw tweede interview op het CGVS, krijgt u nog eens de kans om uw asielmotieven uiteen te zetten (CGVS II, p. 6-7, punt 44-53). U verklaart, wat betreft de jirga, spontaan dat uw drie eigen dochters een deel van het eisenpakket waren (CGVS II, p. 6, punt 50). Ermee geconfronteerd dat die verklaring niet rijmt met de verklaringen uit uw eerste persoonlijk onderhoud, herhaalt u louter dat ze uw dochters eisten (CGVS II, p. 14, punt 138). Daarmee biedt u geenszins een uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen. Dat u flagrant inconsistente verklaringen aflegt over de eisen van de tegenpartij in het kader van de jirga ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielmotieven. Des te meer gezien het om zo'n drastische eis, het afgeven van uw eigen dochters, gaat. Bovendien, in de opmerkingen die u formuleerde op de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud, laat u de verklaringen waarvan hierboven sprake ongemoeid.

Bovendien zijn uw verklaringen over de locatie van de jirga zeer vaag en getuigen ze van weinig coherentie. U stelt eerst dat de jirga bij iemand thuis plaatsvond, zonder te weten bij wie precies. U vermoedt dat het misschien in het huis van een lid van de jirga was, omdat jirga's meestal in iemands gasthuis plaatsvinden, maar geeft daar meteen bij aan dat dergelijke gedetailleerde informatie niet met u werd gedeeld. U mocht immers niet aanwezig zijn en mocht geen toegang hebben tot dergelijke informatie. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd in welk dorp de jirga plaatsvond, stelt u vaagweg dat de jirga op verschillende locaties plaatsvond, soms in jullie dorp, soms in de bazaar, soms in het dorp van de tegenpartij. Wanneer u ter bevestiging wordt gevraagd of u niet wist waar de jirga werd gehouden, geeft u opnieuw een vaag antwoord en stelt u dat er geen specifieke plaats was maar dat het op verschillende locaties gebeurde, meestal in moskeën of gastenhuisen (CGVS I, p. 17, punt 165-167). Andermaal getuigen uw verklaringen van een compleet gebrek aan diepgang. Die jirga was zeer belangrijk voor u, ze zou de problemen waarvoor u al jaren aan het onderduiken was definitief kunnen oplossen. Dat u vandaag niet eens concreet kunt maken waar de jirga bijeenkomsten plaatsvonden komt in dat opzicht zeer merkwaardig over.

Voorts zijn uw verklaringen over uw ontsnapping na de moord op uw vrouw weinig overtuigend. U verklaart dat u door haar broer met een pistool geraakt werd in uw been. De kogel bleef erin steken, tot tegen uw bot (CGVS II, p. 14-15, punt 141-144). Gevraagd hoe u er met een gewond been in slaagde te ontsnappen, stelt u aanvankelijk dat u geen andere optie had en de dood iets bitter is (CGVS I, p. 14, punt 135). Vanzelfsprekend kan die verklaring niet overtuigen. U voegt later toe dat u voelde dat ze u nog volgden, maar

het nog daglicht was en zij bang waren. Daarom kon u wegvlugten en schuilen bij een buur (CGVS I, p. 15, punt 155). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, wordt u opnieuw gevraagd hoe u met een kogel in uw been kon wegvlugten. U verklaart dat u snel twee huizen verder bent gelopen en er in Kalegaw twee veiligheidsposten waren, daarom durfden de ouders u niet te zoeken in de buurt (CGVS II, p. 15, punt 143). Het is maar weinig aannemelijk dat u in de geschetste omstandigheden nog bent kunnen ontsnappen van twee gewapende mannen die al tien jaar naar u op zoek zijn. Dat zij het aandurven naar uw huis te komen en uw vrouw er op klaarlichte dag neer te schieten, maar aarzelen om u – u bent op dat moment al gewond – nog twee huizen verder te volgen naar het huis van uw buurman, houdt maar weinig steek.

In de nasleep van dat incident liet u uw verwondingen verzorgen. Daarover legt u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u uw wonde liet verzorgen in het hospitaal (CGVS I, p. 11, punt 107). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u naar een apotheek te zijn geweest om uw wonde te verzorgen, want ziekenhuizen waren er niet in de omgeving (CGVS II, p. 7 en 14, punt 53 en 141). Dat u niet eenduidig bent over waar u uw schotwonde liet behandelen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien, in de opmerkingen die u formuleerde op de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud, laat u de verklaringen waarvan hierboven sprake is ongemoeid.

Voorts dient te worden gewezen op uw verklaringen over de veiligheidssituatie in Kalegaw, de plaats waar uw vrouw vermoord werd. Deze zijn ook tegenstrijdig. Kalegaw ligt dichtbij de stad Kunduz (CGVS I, p. 8, punt 81). Jullie woonden er vlakbij de bazaar. Er waren veiligheidsdiensten en twee veiligheidsposten in de buurt (CGVS II, p. 13 en 15, punt 128 en 143). U roept deze omstandigheden in als de reden waarom de broer en vader van F. (...) u niet durfden te volgen en zoeken in de buurt, nadat u in gewonde toestand van hen wegliep (cf. supra). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had u echter het volgende verklaart: "Op de plaats waar het incident gebeurde en mijn vrouw vermoord werd, was een gebied waar er niet veel overheidscontrole was (CGVS I, p. 13, punt 131)." Die verklaringen legde u af in een context waarin u moest uitleggen waarom het zo lang duurde voor uw vervolgers uw vrouw vonden en vermoordden. Dat u, afhankelijk van hoe het u per vraag uitkomt, stelt dat jullie daar in een gebied woonden met veel dan wel weinig overheidscontrole ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien, in de opmerkingen die u formuleerde op de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud, laat u de verklaringen waarvan hierboven sprake is ongemoeid.

Voorts dienen opmerkingen gemaakt te worden wat betreft de brief die u neerlegt ter staving van u verzoek. Deze werd door uw broer geschreven en door de dorpsouderen ondertekend. U wil ermee aantonen dat uw asielmotieven waarachtig zijn. In dat opzicht is het ten eerste heel opmerkelijk dat u verklaart niet te weten wat er in de brief staat omdat u niet kunt lezen. U stelt louter dat de brief alles uitlegt wat u en uw vrouw is overkomen in het dorp (CGVS I, p. 10, punt 99). Dat u een brief neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming maar niet in detail weet wat er in staat getuigt van een desinteresse in uw eigen asielproblematiek. Dat u het niet weet omdat u niet kan lezen is geen overtuigende verklaring. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat enkele vaststellingen doen twifelen aan de authenticiteit van de brief. Zo valt op dat de brief ongedateerd is. Het document bevat ook geen enkele tijdsindicatie over het moment waarop de verschillende gebeurtenissen die erin beschreven worden zich zouden hebben afgespeeld. Die zaken ondergraven de bewijskracht van het document.

Voorts is opmerkelijk dat u geen enkel document kan neerleggen van het overlijden van uw vrouw (CGVS II, p. 15, punt 148). Zij werd thuis vermoord toen jullie in Kalegaw woonden (CGVS II, p. 12, punt 116). Jullie woonden er vlakbij de bazaar, waar er veiligheidsdiensten en twee veiligheidsposten waren (CGVS II, p. 13 en 15, punt 128 en 143) en dus dicht bij de stad Kunduz (CGVS I, p. 8, punt 81). Dat uw vrouw op zo'n plaats vermoord werd, vlakbij de bazaar in de buurt van veiligheidsposten in een door de overheid gecontroleerd verstedelijk gebied, maar u geen enkel document van haar dood kunt neerleggen, doet vragen rijzen. Er zou namelijk verwacht kunnen worden dat er op zo'n plaats politie ter plaatse komt na een moord. U maakt daar nergens doorheen uw gehoren gewag van.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen als zouden uw kinderen nog steeds vervolgd worden niet kunnen overtuigen. Vaststellingen die in dat kader gemaakt worden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U stelt dat T.M. (...) en zijn familie ook uw kinderen willen vermoorden (CGVS I, p. 11, punt 110 en CGVS II, p. 3, punt 13) dan wel vasthouden (CGVS II, p. 5, punt 42). In dat opzicht moet eerst worden opgemerkt dat twee van uw kinderen thuis waren op het moment dat de broer en vader van F. (...) jullie kwamen vermoorden (CGVS I, p. 11, punt 107). Uw vrouw werd vermoord, u kon – zonder uw kinderen – wegvlugten (CGVS I, p. 11, punt 107). Uw kinderen is niets overkomen. Dat uw vervolgers naar jullie huis komen om jullie allemaal te vermoorden maar uw kinderen niets doen, ondermijnt dus al die stelling. Daarnaast slaagt u er niet in concreet te maken dat uw kinderen na uw vertrek nog gevisieerd werden. U stelt dat de familie van F. (...) ondertussen door heeft dat u niet meer in de regio bent en dat een reden te meer is om achter uw familie aan te zitten (CGVS II, p. 3, punt 13). In de vijf jaar (DVZ, Verklaring DVZ, p. 12, vraag 32) sinds uw vertrek hebben uw kinderen echter geen concrete problemen gehad. U legt uit dat zij regelmatig moeten verhuizen (CGVS II, p. 2-4) om uit de handen van de familie van F. (...) te blijven. U bent vaag in uw verklaringen, in die zin dat u stelt dat uw familie het "gevoel" heeft dat ze niet veilig zijn (CGVS II, p. 3, punt 14) of het "gevoel" heeft dat men informatie doorgeeft aan de taliban (CGVS II, p. 3, punt 17). Daarop gewezen en gevraagd welke concrete aanwijzingen u hebt dat men naar uw kinderen op zoek is herhaalt u gewoon dat zij moeten onderduiken en stelt u dat uw zoon zijn arm brak

(CGVS II, p. 5, punt 34). Dat blijkt gebeurd te zijn tijdens een verhuis (CGVS II, p. 3 en 5, punt 12 en 35) en kan dus niet aan uw vervolgers toegeschreven worden. Bovenstaande vaststellingen doen verder twijfelen aan uw voorgehouden problemen met de familie van F. (...).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat documenten een geloofwaardig relaas dienen te ondersteunen, zij kunnen geen ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen. De brief die door uw broer geschreven en door de dorpsouderen ondertekend is werd hierboven besproken; Uw taskara alsook de taskara's van uw kinderen en vader kunnen hoogstens elementen van uw identiteit staven, zij houden geen inhoudelijk verband met uw ongeloofwaardige asielmotieven; U legt twee foto's neer. Op de ene staan uw kinderen, op de andere foto staan u en uw overleden vrouw. Uit die foto's kan niets afgeleid worden dat uw verhaal kan bevestigen; U legt ook een eigendomsakte van gronden neer, ook dat document heeft geen inhoudelijk verband met uw ongeloofwaardige asielmotieven; De envelop waarin uw documenten naar u toegestuurd werden heeft geen bewijswaarde.

Algemeen kan nog worden opgemerkt dat objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden leefwijze te herstellen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 29 december 2021 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Integendeel, zoals hierboven aangegeven laat u na verbeteringen aan te brengen bij verschillende verklaringen die tegenstrijdig blijken te zijn met enkele van uw andere verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een "enig middel" op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Waar zijn huwelijk met de dochter van een talibanstrijder ongeloofwaardig wordt geacht, doet verzoeker gelden:

"Verwerende partij haalt geen tegenstrijdigheden aan, maar begint haar motivering met wat zij 'niet aannemelijk' acht. Dit is uiteraard geen objectief argument op basis waarvan het relaas van verzoekende partij in twijfel kan worden getrokken. Immers, verwerende partij heeft niet meegemaakt wat verzoekende partij heeft doorstaan, zij is niet opgegroeid in de Afghaanse maatschappij onder de heerschappij en terreur van de Taliban, kent er de gebruiken en gang van zaken niet en kan aldus ook niet de problemen van verzoekende partij zondermeer van de hand doen, omdat het haar 'onaannemelijk' lijkt. De laatste keer dat F. (...) naar haar huis kwam, was zij doodsbang en ten einde raad. Zij wilde en kon niet meer terug keren naar haar familie. Verzoekende partij zag haar echtgenote graag en wilde jaar ten allen koste niet terug sturen naar haar familie die haar houden mishandelen. Er waren geen andere opties meer voor he. Uiteraard waren

grote risico's verbonden aan deze beslissing, maar terugkeren naar haar familie was uitgesloten. Het is makkelijk om vanuit een veilig land, vanachter een veilig bureautje assumpties te maken wat een betere beslissing zou zijn geweest, als je zelf niet in deze bijzonder moeilijke en stresserende situatie zit."

Aangaande zijn opeenvolgende verhuizen, voert verzoeker aan:

"Verwerende partij heeft de werkwijze van de Taliban niet in de hand en heeft geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zij zijn moeten vertrekken uit Badja Uru omdat via de moskeefoto's van hen waren verspreid door de Taliban die op zoek waren naar hen. Dit zijn ook familieleden van verzoekende partij te weten gekomen en hebben hen gewaarschuwd. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier onwaarschijnlijk aan is. Dat verwerende partij niet gelooft dat de Taliban op deze manier te werk zou zijn gegaan, is niet relevant om de waarachtigheid van deze redenering te beoordelen, gezien het andermaal om een puur subjectief aanvoelen van verwerende partij gaat.

In Chel-e Mazar werden en er eveneens foto's verspreid in de moskee. Verzoekende partij heeft deze niet zelf gezien, maar hoorde mannen in de moskee hierover praten, waarna zij onmiddellijk gevlucht is."

Met betrekking tot zijn verhuis naar Kalegaw, stelt verzoeker:

"In Pul-E-Khumri was het in die tijd veilig omdat de overheid aan de macht was. Verzoekende partij en haar echtgenote wilden niet hun hele leven als voortvluchtigen leven en familie is een heel belangrijk onderdeel van de Afghaanse cultuur. Toen zij hoorden dat er vredesonderhandelingen mogelijk waren besloten ze om terug te keren naar Kunduz. Daar bleek echter al snel dat dat een smoes was geweest om verzoekende partij terug te krijgen in Kunduz en dat de eisen die de Taliban stelde onmogelijk in te willigen waren. (...)"

Betreffende de jirga, betoogt verzoeker:

"Zoals verzoekende partij stelde tijdens haar gehoren, eiste de familie van T.M. (...) 3 jonge meisjes van ed familie van verzoekende partij. Het liefst van al hadden zij de dochters van verzoekende partij, maar zij had geen drie dochters. Zij specificeerden niet om welke meisjes het exact moest gaan, het enige wat zij vroegen was dat om 3 jonge meisje van de familie van verzoekende partij moest gaan. (...)"

De jirga was uiteraard zeer belangrijk voor verzoekende partij, maar dat betekent niet dat zij tot in detail op e hoogte werd gebracht waar de jirga precies plaatsvond. Omdat de Taliban schrik had van de autoriteiten, veranderde de plaats telkens weer en verzoekende partij werd meegenomen naar de jirga zonder op voorhand te weten waar het precies zou plaats vinden."

Inzake de beschieting, doet verzoeker gelden:

"Verzoekende partij heeft verklaard wat er gebeurd is. Zij kan uiteraard niet weerleggen wat verweren partij andermaal als 'weinig aannemelijk' bestempeld. Verzoekende partij heeft niet getracht een 'voor verwerende partij aannemelijk verhaal' bijeen te verzinnen, maar heet verteld wat er is gebeurd. De "argumenten" die verwerende partij aanhaalt, zijn puur het aanvoelen van verwerende partij aan en zijn en worden op geen enkele objectieve grond gestaafd. Uiteraard is het voor verzoekende partij onmogelijk om dergelijk 'drogrede' te weerleggen.

Verzoekende partij wenst bovendien te benadrukken dat zij nooit heeft verklaard in een 'hospitaal' te zijn verzorgd, maar wel in een apotheek. Deze twee woorden lijken bijzonder goed op elkaar in het Pashtou en werden vermoedelijk verkeerd vertaald tijdens het eerste gehoor op het CGVS."

Verzoeker vervolgt:

"Verzoekende partij heeft er alles aan gedaan om haar relaas en haar vrees duidelijk te maken. Zij kan onmogelijk een overlijdensakte van haar echtgenote bekomen. Het is onredelijk van verwerende partij dat te eisen van verzoekende partij. Zij legde wel een brief voor van de dorpsouderen die haar problemen en haar vrees volledig bevestigden.

Verzoekende partij wacht hetzelfde lot als haar echtgenote en zij vreest eveneens voor het leven van haar kinderen. Gezien op heden de Taliban het volledige land opnieuw in zijn macht heeft, hebben zij volledig vrij spel en is verzoekende partij nergens in Afghanistan nog veilig.

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij erg onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte een negatieve beslissing heeft genomen. Verzoekende partij heeft haar vrees aangetoond en komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus."

Tevens voert verzoeker aan:

"Maar er is meer, verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man, zou moeten terug keren naar het bewind van de Taliban. De nood aan bescherming dient immers eveneens te worden beoordeeld in de context van een terugkeer op heden conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet.

De machtsovername vormt in dit opzicht onmiskenbaar een nieuw element, zoals bevestigd door Uw Raad (...)"

Verzoeker concludeert:

“Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst in dit kader op en doet een uiteenzetting omtrent de machtsovername door de taliban en de grondig gewijzigde veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan en geeft aan:

“Verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen onder andere ‘verwesterde Afghanen’ die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die beschouwd worden als ‘verwesterd’ lopen immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de Taliban, op grond van het vermoeden dat zij Westerse waarden hebben geïnternaliseerd of ‘vreemdelingen’ of spionnen zijn geworden. Daarnaast is er ook een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, gelet op het Taliban regime.

De precaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 nog verergerd. Sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vanaf 1 mei 2021, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. In de eerste week van augustus rukten de Taliban op en in minder dan negen dagen namen ze de controle over de meeste Afghaanse provinciehoofdsteden, waaronder Kabul. Zodus kan er niet meer gesteld worden dat verzoekende partij zich elders in het land zou kunnen vestigen omdat er sprake zou zijn van een ‘veilig intern vluchtalternatief’.

Daar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghanen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking kwamen voor de subsidiare bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggen heeft.”

Met betrekking tot de motivering inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan:

“Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht en stelt alles zeer rooskleurig voor, terwijl in werkelijkheid de Taliban met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek dult en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de Sharia met geweld de kop in drukt.”

Verzoeker wijst voorts op, citeert uit en doet een uiteenzetting aan de hand van algemene landeninformatie en stelt:

“Het gaat dan ook niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn Er is geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en tracht ten onrechte de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren.”

Verzoeker vervolgt:

“Bovendien motiveert verwerende partij compleet naast de kwestie en heeft zij geen enkel rekening gehouden met het profiel van verzoekende partij die ondertussen meer dan 5 jaar Afghanistan verlaten heeft en reeds meer dan 2 jaar in België verblijft en volledig verwesterd is, hier altijd gewerkt heeft, alle mogelijke inburgeringscursussen heeft gevolgd,... wat in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, mensen zoals verzoekende partij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven worden door de Taliban als ‘verwesterd’ beschouwd.

Voor personen die als ‘verwesterd beschouwd kunnen worden’ omdat ze al sinds enige tijd in het buitenland verblijven, is de situatie erg gevaarlijk geworden.”

Verzoeker wijst ook in dit kader op en citeert uit algemene landeninformatie. Tevens wijst hij op een arrest van de Raad van maart 2022. Vervolgens doet hij een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene

landeninformatie, omtrent het risico om bij een terugkeer naar Afghanistan en ten gevolge van zijn verblijf in Europa te worden gepercipieerd als 'verwesterd' en vervolgd. Verzoeker wijst daarna op een arrest van de Raad van november 2020 en voert aan:

"Verzoekende partij is meer dan 2 jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in haar hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker concludeert:

"Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling."

Verzoeker voert verder aan:

"Mocht Uw Raad – per impossibile – van mening zou zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus."

Verzoeker wijst in dit kader op en citeert uit algemene landeninformatie inzake het leven onder het talibanregime en geeft aan:

"Zoals ook onder II.2.3 aangehaald, is de situatie na een jaar van machtsovername volledig ontspoord en worden de mensenrechten systematisch geschonden. Voor mensen die zouden moeten terugkeren – en die zich dus al jaren in het Westen bevinden – is de situatie nog precairder.

II.2.9 Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat verzoekende partij terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

Noch het COI focus rapport van 5 mei 2022 waarnaar verwerende partij verwijst, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten bewijzen het tegendeel wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Verwerende partij dwingt verzoekende partij aldus 'op goed geluk terug te keren' en te hopen dat de Taliban haar niet zullen viseren of straffen omwille van haar vertrek naar het Westen. Voor verwerende partij is het simpel: verzoekende partij moet terugkeren naar Afghanistan, opnieuw onderdrukt gaan leven en zich onderwerpen aan de strenge regels van de Sharia en van de Taliban zonder enige vrijheid, en hopen dat zij niet gedood wordt door de Taliban omdat zij haar te vrijgevochten of verwesterd beschouwen... Dit tart werkelijk alle verbeelding."

Verzoeker concludeert:

"Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.11. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"Huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Bijaldien de betwiste beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen.

en

verzoekende partij de vluchtelingenstatus te verlenen.

Subsidiair,

verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen

Uiterst subsidiair,

De bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.”

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 20 november 2023, dit zonder dit stuk te voorzien van een aanvullende nota, een bijkomend stuk neer (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

3.1.2. Verzoeker legt op 24 november 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Het betreft vooreerst een aantal medische attesten waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een majeure depressie en PTSD. Verzoeker stelt het tot op heden moeilijk te hebben en “*psychatisch*” te worden ondersteund door de gebeurtenissen die zich in Afghanistan hebben voorgedaan.

Daarnaast gaat het om een foto van zijn kinderen. Verzoeker ziet enorm af doordat hij reeds zeven jaar van hen gescheiden is.

Verder gaat het om een aantal brieven. De eerste is een dreigbrief gericht aan zijn gezin waarin geëist wordt dat zijn kinderen worden uitgeleverd aan de taliban. De tweede is een verklaring van een dokter die bevestigt dat hij verzoeker aantrof met een kogel en deze kogel zo snel mogelijk verwijderde.

Tot slot gaat het om een aantal foto's ter staving van zijn sociale leven en zijn privéleven in België. Verzoeker geeft aan hier reeds vier jaar te verblijven, zich de Belgische waarden en normen te hebben eigen gemaakt, hier een partner te hebben en hier een vriendenkring te hebben uitgebouwd. Verzoeker geeft aan dat hij ook alcohol drinkt en in aanraking komt met 'haram' vlees tijdens zijn werk. Dit zijn allemaal zaken die ten strengste verboden zijn door de taliban en die worden aanzien als zaken voor ongelovigen. Deze elementen ondersteunen volgens verzoeker zijn verregaande verwestering en het risico op vervolging bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

3.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota andermaal nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Het betreft een aantal loonfiches en een attest, een huurovereenkomst, een aantal arbeidsovereenkomsten, een aantal attesten en aanbevelingsbrieven, documenten van LIGO, een attest van het agentschap integratie & inburgering, een aantal medische documenten omtrent psychische problemen en onderzoeken aan zijn rechterbeen, een aantal foto's en een uittreksel uit de *Country Focus* van EUAA van november 2024

3.2. Verweerder legt op 22 november 2024 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota's aanhaalt dat hij psychische problemen kent en ter staving daarvan enkele medische attesten neerlegt, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker geheel ten onrechte tracht te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn geweest om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de medische attesten die verzoeker neerlegt, kan zulks immers hoegenaamd niet worden afgeleid. Vooreerst blijkt uit deze attesten dat verzoeker slechts geruime tijd nadat hij de bestreden weigeringsbeslissing ontving psychologische begeleiding zocht en kreeg. Daarbij blijkt niet uit de betreffende attesten dat verzoeker reeds voordien en ten tijde van de persoonlijke onderhouden die voor verweerder en de DVZ geschieden zou hebben gekampt met psychische problemen; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat deze psychische problemen indertijd van zulke ernstige en bepalende aard waren dat verzoeker niet of onvoldoende bij machte zou zijn geweest of mocht worden geacht deze onderhouden te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een volwaardige en gedegen wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu in de betreffende attesten herhaaldelijk wordt aangegeven dat verzoekers psychische problemen te wijten zijn of minstens werden verergerd doordat verzoekers verzoek om internationale bescherming door verweerder werd geweigerd, doordat hij sedert september 2023 geen contact meer kon leggen met zijn kinderen in Afghanistan en doordat hij weinig toekomstperspectief zag. Waar in de voormelde attesten op een algemene wijze wordt ingegaan op een aantal symptomen van verzoeker, dient verder te worden opgemerkt dat nergens in deze attesten enige concrete en sluitende uitspraak wordt gedaan over de (mogelijke) invloed die verzoekers klachten zouden hebben (gehad) op zijn vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming.

Ook verzoeker zelf verstrekt hierover voorts niet de minste verdere, concrete duiding. Hij vergenoegt zich er immers toe op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat hij aan een depressie en PTSD lijdt en dat hij psychische begeleiding geniet. Verzoeker spreekt daarbij zelf niet over enige (mogelijke) concrete invloed op het verloop van zijn procedure internationale bescherming, zijn functioneren tijdens de verschillende onderhouden die in het kader van deze procedure plaatsvonden en/of zijn concrete gezegden tijdens deze onderhouden. Verzoeker toont aldus niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende problemen (mogelijks) van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij concreet zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch verzoekers advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ of de persoonlijke onderhouden bij verweerder. Wanneer hem bij de DVZ werd gevraagd hoe zijn gezondheidstoestand was, antwoordde verzoeker bovendien eenduidig: "Goed". Daarenboven ondertekende hij zijn verklaringen bij de DVZ en de aldaar ingevulde vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien verklaarde verzoeker bij het CGVS dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen en dat zijn verklaringen aldaar aan hem werden voorgelezen (administratief dossier, npo 1, p.3). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij verweerder formuleerde verzoeker verder geen opmerkingen in de voormelde zin. Bij de aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud bij verweerder, maakte verzoeker weliswaar melding van stress en bezorgdheid waardoor hij naar het ziekenhuis werd gebracht maar gaf hij vervolgens aan dat het later met hem terug goed was gekomen en dat hij zich die dag goed voelde (administratief dossier, npo 2, p.2, 15). Verder blijkt uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, met name de verklaring van de DVZ, de vragenlijst en de notities van de persoonlijke onderhouden bij verweerder, dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Bijkomend kan in dit kader daarenboven worden opgemerkt dat verzoeker blijkens de stukken van het dossier een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS opvroeg en bekwam en dat hij hierover vervolgens geen opmerkingen in de voormelde zin overmaakte aan het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat hij wordt geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities. Bijgevolg kan hij heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de inhoud van deze notities zou zijn gekleurd door zijn voormelde problemen. Uit de stukken van het dossier kan gelet op het voorgaande aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van deze problemen niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

In zoverre verzoeker daarnaast zou trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde psychologische attesten zouden (kunnen) volstaan om aan te tonen dat zijn zelfverklaarde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming stroken met de werkelijkheid, dient verder te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden aangenomen. Vooreerst dient in dit kader te worden opgemerkt dat deze attesten voor wat betreft de oorzaken van verzoekers symptomen louter en alleen lijken te zijn gebaseerd op verzoekers eigen gezegden. Verder wordt er nergens in deze attesten enige concrete uitspraak gedaan over de mogelijkheid of waarschijnlijkheid van enig causaal verband tussen verzoekers symptomen en de door verzoeker verklaarde oorzaken van deze symptomen. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat attesten zoals de door verzoeker neergelegde psychologische attesten hoe dan ook geenszins een sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin de hierin aangehaalde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

4.4. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn en initieel afkomstig te zijn van het dorp Sra Matha in het district Dasht-e-Archi in de provincie Kunduz. Sedert 2006 zou verzoeker dit dorp en dit district hebben verlaten en achtereenvolgens in een dorp in het district Char Dara, in Chel-e-Mazar nabij Kunduz, in het dorp Dusarak in het district Pul-e-Khumri in de provincie Baghlan en in Kalegaw in het district Kunduz in de provincie Kunduz hebben gewoond. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Daarnaast stelt hij nood te hebben aan internationale bescherming omdat hij in Afghanistan als verwesterd riskeert te worden gepercipieerd, omdat zijn fundamentele rechten onder het talibanregime niet zouden worden gerespecteerd en omwille van de volgens hem preciaire veiligheidssituatie en sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in zijn land en regio van herkomst.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële herkomst en verblijfplaatsen, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat er blijkens de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, met name de notities van het persoonlijk onderhoud (npo), de vragenlijst en de verklaring van de DVZ, *prima facie* een aantal elementen zijn die afbreuk lijken te doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Zo lijkt verzoeker in de loop van onderhavige procedure tegenstrijdige en inconsistente verklaringen te hebben afgelegd over zijn scholing en het overlijden van zijn vrouw, leek verzoeker een gebrek aan kennis te vertonen omtrent de maanden in Afghanistan, Nawroz, Rabani, Haqqani en de provincies en grote steden in Afghanistan en liet verzoeker, hoewel hij daartoe ruimschoots de kans had, na om elders in Europa en reeds veel eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Hoewel verzoeker blijkens de stukken zoals opgenomen in het dossier een aantal verklaringen aflegde die erop lijken te wijzen dat zijn initiële herkomst van het dorp Sra Matha in het district Dasht-e-Archi in de provincie Kunduz geloofwaardig zou kunnen worden geacht (administratief dossier, npo 1, p.5, 8-9, 17-19), blijkt uit de stukken van dit dossier verder dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden verdere verblijfplaatsen gedurende de periode van meer dan een decennium voordat hij zijn land van herkomst beweert te hebben verlaten en zijn recente herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie en problemen (administratief dossier, npo 2, p.11-12; npo 1, p.8, 15), dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke verblijfplaatsen en herkomst in de periode van meer dan een decennium voordat hij zijn land beweert te hebben verlaten, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht. Dit klemt nog des te meer

daar verweerder in de bestreden beslissing, dit *prima facie* terecht, twijfel uit inzake (de motieven voor) verzoekers opeenvolgende verhuizen en problemen gedurende deze periode.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële herkomst en verblijfplaatsen, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Dient inzake de neergelegde documenten immers te worden gewezen op de informatie waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissing en die werd toegevoegd in het administratief dossier en waaruit blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde documenten en dat zulke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Met betrekking tot de taskara's van verzoeker en diens kinderen dient verder te worden vastgesteld dat deze *prima facie* een anomalie vertonen daar het embleem rechts bovenaan op deze documenten aan de onderzijde onvolledig lijkt te zijn weergegeven en onzorgvuldig lijkt te zijn gekopieerd en geplakt op deze stukken. Wat betreft de brief van verzoekers broer en de dorpsoudsten, dient voorts te worden opgemerkt dat dit een stuk betreft dat op eenvoudige wijze kan worden gefabriceerd, dat de herkomst van dit stuk niet kan worden nagegaan en dat dit stuk in wezen door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn aangemaakt. Bovendien wordt de bewijswaarde van dit stuk ondergraven doordat verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zelf niet eens op de hoogte bleek van en zich niet bleek te hebben geïnformeerd omtrent de inhoud van dit stuk. De eigendomsakte wordt verder slechts neergelegd in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontbeert dit stuk bewijswaarde. De taskara van verzoekers vader betreft een oud document en heeft geen betrekking op verzoeker zelf. Uit de twee door verzoeker neergelegde foto's kan inzake het voorgaande verder geheel niets worden afgeleid. Ook de neergelegde briefomslag kan omtrent het voorgaande geen uitsluitel bieden. Opdat aan stukken zoals de hoger vermelde documenten en stukken bewijswaarde kan worden gehecht, dienen zij hoe dan ook te worden neergelegd in het kader van en te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf kunnen zulke stukken echter niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van verzoeker op het vlak van zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Ook de stukken die verzoeker benevens de reeds hoger besproken psychologische attesten bij zijn aanvullende nota's voegt zij geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Wat betreft de twee brieven die afkomstig zouden zijn uit Afghanistan, met name een dreigbrief om zijn gezin uit te leveren en een document dat afkomstig zou zijn van een arts, dient te worden opgemerkt dat deze stukken slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze brieven geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien betreffen dit documenten die eenvoudigweg kunnen worden nagemaakt of gefabriceerd. Ook de wijdverbreide corruptie in Afghanistan, zoals deze blijkt uit de reeds hoger aangehaalde landeninformatie, maakt dat de bewijswaarde van de voormelde stukken moet worden gerelativeerd. Opdat aan dergelijke stukken bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, dienen zij hoe dan ook te worden neergelegd in het kader van en te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf kunnen zulke stukken echter niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van verzoeker op het vlak van zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Nog daargelaten dat uit de foto van een aantal kinderen niet blijkt dat het daadwerkelijk verzoekers kinderen zouden betreffen, kan uit deze foto inzake hetgeen voorafgaat verder hoegenaamd niets worden afgeleid.

De medische attesten inzake het onderzoek aan verzoekers rechterbeen in België, tonen slechts aan dat verzoeker aan dit been een litteken vertoont en werd onderzocht. Voor wat betreft de oorzaak van dit letsel, dient te worden opgemerkt dat deze oorzaak hierin slechts op algemene wijze wordt omschreven, dat deze attesten daarbij louter en alleen lijken te zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en dat deze attesten zich daarbij geenszins uitspreken over de mogelijkheid of de waarschijnlijkheid van enig causaal verband tussen de gedane vaststellingen en verzoekers verklaringen omtrent de oorzaak, zoveel jaren geleden, van zijn letsel. Zulke attesten kunnen, zoals reeds hoger werd opgemerkt, op zich hoe dan ook geen bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin aangehaalde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Voor het overige blijkt inzake de hierboven gedane vaststellingen uit deze medische attesten verder niets.

De overige stukken en documenten hebben betrekking op verzoekers leven, tewerkstelling en activiteiten in België en bevatten geen elementen die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT